BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 204 - 25 Kuruş

9 - Nisan - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

HİÇ BEKLEMEDİĞİ BU TOKAT DELİKANLIYI ŞAŞIRTTI.
HİÇ BU KADAR ALDANMAMA İMKÂN VAR MI? YOKSA SAHİDEN YALANKI KADININ BİRİ Mİ?
20/2
HAYIR.. BU KADAR BENZEYİŞ OLAMAZ.. SUZAN BENİMLE ALAY EDİYOR!
KAÇMIŞ.. YOK ARTABA.. BEN BURAYA AKLIMI OYNAT. MAYA MI GELDİM YOKSA..
204/2
ÜMİTSİZLİKLE ETRAFINA BAKININCA PAVYONDAKİ POLİSİ GÖRDÜ.
YARIN PAVYONDA YİNE GÖRÜRÜM ONU. BENİ ATLATTI. KİMBİLİR İÇİNDEN NE ALAY ETMİŞTİR.
POLİS TE BİR YAKA ÇIKARMIYA YIMA DİYE BİZİ TAKİP ETTİ GALİBA.. EH SUZAN.. BUNLAR OYUNSA ALACAĞIN OLSUN.. BURNUNDAN GETİRECEĞİM.
ARKASI VAR

Biri iki Gören Adamın Macerası

Yazan: BEN.

Girip çıktığım ve şansımı denediğim bir sürü meslek arasında göz doktorluğunun da bulunduğundan bilmem daha evvel bahsetmiş miydim. Ama hafızamdan fışkıran şu hâdise cidden anlatılmağa değer.

O zamanlar Profesör İyigörür'ün yanında asistan olarak çalışıyordum ve her gün yaptığım tecrübeler bana göz doktorluğunun çok zor bir meslek olduğu ve onunla hayatını kazanmanın imkânsızlığı hususunda kâfi derecede fikir veriyordu.

Bir gün muayenehaneden içeri orta yaşlı, temiz giyimli bir müşteri girdi ve:

— Profesör, diye söze başladı, gözlerime son zamanlarda çok acaip bir hal arız oldu. Her şeyi çift görüyorum. Meselâ şimdi şu odada iki profesörle iki asistan bulunduğu zehabında-yım; âletlerin yekûnunu da sizin saydığınızdan iki misli fazla sayarım muhakkak.

Bizim patronun yüzü tuhaf bir hal almıştı. Ellerini uğuşturarak:

— Enteresan bir hal, dedi, çok enteresan bir hal.

Müşteri sinirli gözüküyordu. Ve herhalde ilk bu sebep yüzünden, profesör onun ilk söylediklerini de nakzetmemişti. Şu şekilde devam etti:

— Buraya gelirken otomobile binmem icabetmişti. Taksi diye bağırdığım zaman önümde, birbirinin aynı olan iki taksi durdu. Ben de huylandım ve onlara binmiyerek otobüse atladım. Otobüste, tam karşımdaki koltukta iki çocuk oturuyordu. Bu çocukların saçlarının ve gözlerinin renginden, ayaklarının bağlarına kadar her şeyleri tıpatıp aynıydı... Bunun gibi daha neler neler; doktor bey gözlerimde mühim bir bozukluk var muhakkak, çok endişe ediyorum.

Profesör bir müddet susarak önüne baktıktan sonra:

— İtiraf etmeliyim ki anlattığınız vaziyet beni epey düşündürdü, dedi, hattâ şaşalattı bile diyebilirim. Çünkü bahsettiğiniz gibi bir hastalık tıb âlemince meçhuldür. Daha doğrusu meçhul filân değil, böyle bir hastalık yoktur... Siz aldanıyorsunuz muhakkak. Meselâ otobüsteki çocuklar pekâlâ ikiz kardeş olabilirler.

— Doktor bey derdimi anlamak istemiyorsunuz... Bu sabah kahvaltı sofrasına oturduğum zaman az daha aklımı kaybedecektim. Her zamanki gibi önümde bir fincan çay bir tek sandviç, bir yumurta ve bir tabak reçel bulunması gerektiği halde bütün bunların adedi ikiye yükselmişti. Çifter çifter bana sırıtıyorlardı. Çay fincanlarıyla reçel tabağının da ikiz olduğunu söyleyemezsiniz ya!

— Tabiî söyleyemem; ama karınız daha fazla gıda almanız için kahvaltınızı çoğaltmış olamaz mı?

— Karım mı diye adamcağız yerinden sıçradı, bana karımı hatırlatmayın. Bu sabah onu da ikî gördüm. Aman Allahım bir koca için ne feci bir vaziyet! Bir tanesi yetmiyormuş gibi iki tane kadın.

Profesör İyigörür'ün sabrı tükenmeğe başlıyordu:

— Beni iyi dinleyin beyefendi, dedi, böyle bir göz hastalığının mevcut olmadığından katiyetle eminim. Bunun aksini iddia etmeniz benim tıbbî bilgimle alay etmeniz demek olur ki, buna da hiç tahammülüm yok. Kitaplarda böyle bir hastalıktan bahis olmadığına göre ne söyleseniz beni ikna edemezsiniz... Ya içiniyi fazla kaçırmışsınız veya canınız eğlence istiyor. Ama bu takdirde eğlenceyi başka yerde aramanızı tavsiye etmek zorunda kalacağım; zira bekleme salonu müşteri dolu ve sizinle vakit kaybederek onları boşuna bekletmiş oluyoruz.

Adamcağız ayağa kalktığı zaman da ilâve etti:

— Ücretim on liradır!

Bu cümle, o zamana kadar serinkanlılığına tam mânasiyle sahip olmuş olan müşteriyi çileden çıkarmıştı. Elini sinirli hareketlerle cüzdanına soktu ve bir beş liralık çıkarıp masanın üzerine bıraktıktan sonra:

— Buyurun, dedi, belki bu sizi, bilmediğiniz göz hastalıklarının da mevcut olabileceğine ikna eder!

— Bir koca için ne feci vaziyet, bir tanesi yetmiyormuş gibi iki kadın!

Sanık

Çehreniz bana yabancı gelmiyor; diye müfettiş Barlet zannığı süzdü. Sanık, büyük bir asabiyet içinde bulunuyordu:

— Şüphesiz), diye haykırdı. Bir ay içinde üçüncü defadır ki beni tevkif ettiriyorsunuz... Birincisinde yanlışlıkla yaptığımı, ikincisinde sarhoş olduğumu iddia ettiniz.. Nihayet bugün de otomobil çalmağa teşebbüs etmekten sanık olarak karşınızda bulunduruyorsunuz... Her ikisinde de yanıldığınızı söylüyerek özür dilediğiniz ve beni serbest bıraktınız. Şimdi de...

— Çıkırge bir sıçrar, iki sıçrar, üçüncüsünde alnayet yakayı, ile vezir; diye müfettiş Barlet mevkufun sözünü kesti. Sonra elindeki kâğıda şöyle bir göz atıp devam etti:

— Suç üstünde, yakalanmuşsunuz. Zaptı tutan polisin raporu şerih: "...Kimsenin nazarı dikkatini celbetmeksizin, köşe başında duran bir otomobile binerken suç üstünde yakalanmıştır..."

— Müfettiş bey...

— Sözümü kesmeyin! Sizi tutan polis, yakalamadan önce, her hareketinizi gözlemiş. Ucuz bir lokantada akşam yemeğinizi yemişsiniz.. Sonra, otomobilin yanına gelmiş ve bir aşağı, bir yukarı gidip gelerek uzun müddet etrafı gözlemişsiniz... Nihayet, kimsenin sizinle alâkadar olmadığına kanaat getirerek otomobile edebilir misiniz?

— Otomobil benimdir. Bir müddet aşağı yukarı dolaşmamın sebebi karımdır. O saatte orada buluşacaktık. Gecikmişti. Onun için bir aşağı bir yukarı gidip gelerek onu bekliyordum. Gelmeyince...

— Bunları zât sen benim kulâhıma yuttur, diye, müfettiş, adamın sözünü kesti. Böyle palavralara karnımız toktur.

— Yalan söylemiyorum! İsmim James Buckingsam'dır, Grand Hôtel'e telefon edip bayan Alice Buckingsam'ı çağırtabilir ve yalan söylemediğimi tesbit edebilirsiniz.

Müfettiş Barlet, gülerek kalktı ve:

— Artık yeter, dedi, Hele bu gece kodese gir de yarın yalan söylediğini isbat et bakalım.

Sanık, hiddetle yumruğunu masaya vurarak bağırdı:

— Suçsuz olduğum halde beni böyle hapsedemezsiniz. Derhal karıma telefon edip yanıldığımızı anlatmalıyız.

Müfettiş Barlet'in artık sabrı tükenmişti. Adamın yakasına yapışarak:

— Bana bak, delikanlı! dedi. Senin gibilerini çok gördük. Böyle geco

(Arkası 4. sayfada)

Aldatılan Koca

Nakleden: Vahit Orgun

27 Ağustos 1949 da tam saat onyediyi otuz altı dakika geçe traş oluyordum. Saat 18 de Chicago'dan en meşhur avukatlarından Colburn'un güzel karısı Norine ile bir randevum vardı.

Norina ile çılgıncasına sevişiyorduk. Kocasının kıskançlığı olmasa idi muhakkak ki dünyanın en bahtiyar sevgilileri olacaktık. Halbuki, kocası tarafından yakalanmak korkusu ile, şehrin kenar mahallelerinde buluşarak büyük bir huzursuzluk içinde sevişmeğe gayret ediyorduk.

Nihayet korktuğumuz başımıza geldi: 27 Ağustos 1949 günü tam saat on sekizi on iki geçe Colburn beni karısiyle öpüşürken yakaladı. Biraz hırpalanıp tartaklandıktan sonra, çağırdığı iki polise teslim edildim. Böylece iş mahkemeye eksetti.

Hazırlık tahkikatının ikmalinden sonra kefaleti naktiye mukabilinden serbest bırakıldım.

Duruşmanın başlamasına bir gün kala, Norina telefon etti ve:

— "Colburn böyle bir suçtan mahkûm olduğunuz takdirde kendi lâmiinio de lakolmeceğini ve dedikodu mevzuu olacağını düşünerek bizi itham etmekten vazgeçti. Mahkemenin sükûtu için mezkûr saatte benim başka bir yerde olduğumu isbat edecek ve böylece ortada suç mevzuu kalmıyacak. Gözün aydın sevgilim" diye hoş bir müjde verdi.

Norina'nın sözleri beni bir hayli teskin etmişti. Mahkeme salonuna çok sakin bir tavırla girdim. Evvelâ avukatım söz aldı ve bütün iddiaları reddederek beraatimi istedi. Müteakiben söz alan Colburn:

— 27 Ağustostu saat 18,12 de karım adı geçen barda bu adamın kolları arasında değildi. Kendisi o saatlerde kontes Olga Stamisky'de misafir olarak bulunuyordu. Gerek ev sahibesi ve gerekse diğer misafirler buna şahadet etmekteditler, dedi. Sonra beni göstererek: Bu adama gelince, bu adamın da mezkûr saatte başka bir yerde bulunduğu anlaşılmıştır.

Rahat bir nefes almıştım. Artık beraet etmemem için ortada hiç bir sebeb kalmıyordu. Fakat az sonra, bu hükmü vermekte acele ettiğimi büyük bir dehşet ve korku içerisinde hissettim.

Colburn sözlerine şöyle devam etmişti:

— Evet bu adam 27 Ağustos günü saat 18 raddelerinde adı geçen barda değildi, O, o saatlerde, Garden Hotel'in yanında bulunan "Amerikan Bank"ın kasalarını soyanların arasında bulunuyordu. Hâdise mahallinde bulunan görgü şahitleri kendisini teşhis etmişlerdir. Bu bakımdan yüksek mahkemeniz huzuruna evli bir kadını aldatmak suçuyla gelen bu adamın bu suçtan beraetini, buna mukabil (Amerikan Bank)ı soyduğu sabit olduğundan gangsterlik yapmaktan mübebbed küreK cezasına mahkûm edilmesini talep ediyorum.

Hakkımda verilen kararın okunuşunu bir hayal gibi hatırlıyorum. Kararın okunuşu biterken bayılmışım. Gözlerimi açtığım zaman meşhur Sing Sing hapishanesinde idim.

ATEŞ SİPÂHİ

Yazan: Refia Şakir

Tarihî Roman: 28

— 4 —

Dünyanın En Feci İşkencesi

Boğuk sesli davullar çalınmağa başlamıştı...

Karanlık dehlizlerden birinin köşesi yavaş yavaş aydınlandı ve yarı beline kadar çıplak ve başında koca bir beyaz ipek tül olan bir kadın ortaya çıktı... Ağır ağır yürüdü.. ve adımlarını davulların ahengine uyduruyordu... Ellerini omuzlarına bağlamış, başını dimdik tutmuştu...

Onun arkasından üç kadın daha göründü... Bu üç kadının da yarı bellerinden yukarısı çıplaktı... Her birinin ellerinde yeşil alevler saçan iri meşaleler vardı... Ve ağızlarının mırıltısı ile çok hafif bir şarkı söylüyorlardı...

Karanlık dehlizlerdeki bu davul sesleri yaklaştıkça, kalabalık artıyordu. Üç kadından sonra sağlı sollu ve birer adım fasıla ile, upuzun uzanan bir sürü kadın daha görünmüştü...

Bunlar sağ ellerindeki küçük meşaleleri dimdik kaldırmış, sol ellerini de sağ göğüsleri üzerine kapamışlardı...

Evet, bütün bu kafile kadındı... Yosun tutmuş ve rutubetten küf kokan karanlık dehlizler, hep bu yarı bellerinden yukarısı çırçıplak olan kadınları doğuruyordu.

Davul sesleri hep ayni ahenkle, tek fasılalarla uzanıp gidiyordu. Bu sırada kafile ortasında beş siyah tüllü, siyah şalvarlı, siyah ipek peçeli kadın ortasında bir erkek vücudü göründü... Üzerine beyaz ipek elbiseler giydirilen ve sarı saçlı başına, alnından ipek bir bez bağlanan bu erkek bizim âşinamızdır...

Dağlar delisi Süleymandan başka biri olmayan bu erkeğin kolları arkasına bağlanmıştı... Yürürken şaşkın ve perişan gözlerle etrafına bakıyordu, bu acaip kıyafetli, siyah şalvarlı, siyah peçeli kadınları, yeşil alevli meşaleleri, karanlık dehlizleri ve esrarengiz davul seslerini bön bön dinliyor, bön bön seyrediyordu...

Ne oluyordu?. Niçin böyle ellerini arkaya bağlamışlardı?. Niçin üzerine ipek elbiseler giydirmişler, başını da ipek bir bezle sıkmışlardı?, Bu meşaleli kadın kafileleri nereye gidiyorlardı?. Bu davul sesleri ne oluyordu?.. Ne vardı?... Deli Süleyman, başını bir kaç defa öne ve arkaya çevirerek, evvelki sabah gördüğü kadını aradı, bulamadı...

Nereye düştüğünün farkında değildi... Sanki bu olan bitenler ona bir rüya gibi geliyor, kendi kendisini aldatmamak için gözlerini uğuşturuyordu... Kafile ağır ağır yürüyerek, dehlizin ucuna kadar gelmiş ve yavaş yavaş aydınlığa çıkmağa başlamıştı...

Dağlar delisi etrafındaki beş siyahlı kadınla güneşli meydana gelince durdu ve gözlerini büsbütün açarak etrafına bakındı:

Ne tuhaf şey!... Burası sanki cennetin bir nümunesi idi... Etraf yemyeşildi. Sıra sıra ağaçlarda bahar çiçekleri açmış, ıslak yosunlu *kayalar arasından köpüklü sular akıyordu... Tâ ileride, buğulu siyah üzümleri sarkan muhteşem bir çardak vardı... Etraf güzel koku ve taze hava içindeydi...*

Dağlar delisi, siyahlı kadınlar-

Karanlık dehlizlerin birinin köşesi yavaş yavaş aydınlandı ve yarı beline kadar çıplak ve beyaz tüllerle kaplı bir kadın ortaya çıktı.

dan birine dönerek şaşkın şaşkın sordu:

— Burası neresi? Beni nereye getirdiniz?. Allah aşkına söylesenize... dedi...

İçlerinden en yaşlısı başını çevirmeden mırıldandı:

— Bekle, dedi... Görürsün...

Meşaleli kafile, yemyeşil bahçenin etrafını dolaştıktan sonra, kumluk bir meydanda sıra sıra dizildiler ve yuvarlak bir daire çevirdiler. Davul sesleri bir anda kesilmiş, ve hafif acayip bir çalgı ile tekrar başlamıştı...

Genç Süleyman meraktan çatlıyordu... Önüne dikilen kadın kalabalığını birden bire yarmak ve ortaya atılarak her şeyi görüp anlamak istiyordu... Bu sol ellerile sağ göğüslerini kapayan, çirkin, güzel, hafif ve acayip kadın kümeleri, acaba niçin böyle toplanmışlar, niçin alışılmış hareketlerle dizilmiş ve susmuşlardı... Bu sırada kalabalık arasında bir oynaşma oldu ve dizi dizi dizilen kadınlar, hep birden:

— Selâm Ege'ye [1] diye bağırdı. .

Dağlar delisi başını kaldırarak baktı...

Karşı çardağın altına elmas süslemeli bir taht kurulmuştu... O kadın, bir sabah evvelki kadın, muhteşem bir eda ile ağır ağır yaklaşmış, güzel vücudünü tatlı bir inhina ile oynatarak sol elini dimdik havaya kaldırmıştı...

Genç Süleyman dikkat edince, şaştı...

Bu yarı bellerinden yukarısı çırılçıplak olan yanık tenli kadınların sağ göğüsleri yoktu... Üzeri sanki dağlanmış gibiydi... Yanık yumuşak tenlerinde, siyah iri bir *kabuk görünüyordu.*

Dağlar delisi, gözlerini açıp kapayarak, bir şey, pek yakınlarında dinlediği bir hikâyeyi hatırlatmağa çalıştı ve hatırladı:

Yağız Ahmet, ona böyle, sağ göğüsleri yakılmış kadınlardan bahsetmişti. Tıpkı, tıpkı onlar bu kadınlar... Hiç şüphe yok, onlardı... Yağmurlu bir gecede, bir dağ başında yağız Ahmetle arkadaşının gördükleri kadınlardı bunlar...

Davul ve acayip çalgı sesleri elân devam ediyordu...

Bu sırada, elmas süslemeli tahta oturan o güzel kadın, elini kaldırarak, genç adamın bulunduğu tarafa doğru işaret etti...

Siyahlı kadınlardan biri dağlar delisinin kolundan tutarak:

— Yürü! dedi.

Yarı bellerine kadar çıplak kadın kalabalığını geçerek kumlu küçük meydanı yürüdüler ve genç kadının önünde durdular... Kadın gözlerini süzerek genç adama baktı ve sordu:

— Beni tanıdın mı?...

Dağlar delisi, hiddetle bağırdı:

— Ben ne seni, ve ne rafiteki kadın sürüsünün tanımıyorum...

— Delikanlı!...

— Kızıyor musun!. Kim kar!. Kendimi tuhaf ş. farzettiğim için korkmuy

— Öyle mi?.

— Evet...

— Sen bizden korkmu

— Ben kimseden korkı ğer bana bir işkence yap yorsanız, ne duruyorsunu nin gibi bütün buradakiler bakabesiniz!...

Siyahlı kadınlardan i gerilerek genç adamın yü hiş bir tokat savurdu... V kalabalık içinde bir bom patladı. Genç adam hiddet ve gözleri yaşlanarak mırı

— Yazık!. dedi. Sana k bir şey yapamam... Bir kez sın... Vuramam... Sonra... bağlı!...

İpek elbiseli, muhteşem güzel kadın dudaklarını başını salladı:

— *Delikanlı:*

— *Delikanlı, dedi... Sen n erkek isen, buradaki bütün lar da okadar erkeklik... geri alman için,* kafanı kaş *İlzım gelmez... Yalnız şun Bizim taşımıza her adım ta kek ölüme mahkûmdur.* A musun?. Yalnız biz mert ve veli erkeklere karşı büyü hürmet taşırız... Ve bizim b tihanımız vardır ki, netice mıyanları, dünyanın en m ihtiyacından mahrum ederiz

Söyle kenara çekil, ve dakika olan biteni seyret...

Genç ve güzel kadın, çıptı ve seslendi:

— O âciz erkeği buraya

Kalabalık arasında bir oy oldu... Üç kadının güç halle debildiği, uzun ince bir erkek kıvrak bağlanan vücudünü sarsa sürüklendi ve dilber k karşısına getirildi... Kadın, dinlendirerek kaşlarını çattı:

— Sen bizim dediğimizde şarı niçin çıktın, söyle?.

— Sizin dediğinizden dışa çıkmadım. Siz beni çıkardı

— Mukavemet etmedin

— Ettim .

— Yalan!.

— Elbet, beni bir tuzağa mek için son kuvvetimi de meniz gerekti...

— Söyle, niçin mukavem medin?.

İnce uzun erkek, birde bu inilti halinde sesiyle bağ

— Mel'unlar, alçaklar!... siniz... Siz erkekleri öldür eşkiya inisiniz... Siz soygun

Genç ve dilber kadın eli dırarak etrafındakilere işar

— Söyletmeyin...

Beş altı kadın, birden b şarak uzun ince erkeği yak ve bir anda dünyanın en fe korkunç ameliyatını yaptıla

Dağlar delisinin yüzü, da ilk defa sapsarı kesi Gözleri fal taşı gibi açılmış nirleri boşalmıştı...

Kraliçe diyeceğimiz dil dının bir ikinci işaretile ad baygın bir halde kaldırıldı bir başkası takip etti... O suallerle karşılaştı, aynı gösterdi ve aynı âkibete Neler oluyordu?. Bu val idi?. Bu kadınlar kimlerdi yapmak istiyorlar?... Bu hareketleri niçindir?... Sü bunlara bir türlü mâna ver gözleri önünde geçen bu vakalar karşısında donup du..

Kraliçe, son defa ona dö hâkim bir sesle: (Arka

SANIK

(3. sayfadan devam)

vakti boşu boşuna kimseyi rahatsız edemem.

Barlet, memurlardan birini çağırıp sanığı teslim ettikten sonra aynanın karşısına geçip saçlarını taradı, şapkasını giydi ve güzel bir tangoyu ıslıkla çalarak sokağa çıktı.

•

Yarım saat sonra:

Müfettiş Barlet, Grand Hôtel'in bir odasında, şapkasını çıkarırken durdu. Koltuktaki güzel kadını söyle bir süzdükten sonra, gülerek:

— Bu defa da felekten bir gece çalarak zevk ve sefa içinde yüzeceğiz, dedi. Fakat korkarım bu seferki sonuncudur. Artık kocanı tevkif etmek için ne gibi bir bahane uyduracağımı bilmiyorum!..

---

[1] Ege kraliçe mânasına gelir.. Buna mukabil bugün kullandığımız Ece de, bunun değişmiş ve halk arasında değiştirilmiş bir şeklinden başka bir şey değildir. Anadolu İme Sayın - Amasen - ları, kendi kraliçelerine bu ismi vermişlerdir. Bu suretile senelerce harbetmiş ve harikulâde bir seciaatle silâh kul-

lanmış olan bu devletin, Türk elması ihtimali çok kuvvetlidir. Esasen merhum Samih Rifat Bey, yazdığı bir yazıda bu iddia üzerinde ısrarla duruyor ve diyor ki:

«Lisanımızın muhtelif lehçelerinde Ege ve ekeçi, abla, büyük hemşire mânasına bir tevkir ve hürmet ünvanıdır. Moğollar bu kelimeyi, kendi büyük kadınları hakkında kullanmışlardır... Nitekim Cengiz'in anasına Ulun Ege denilirdi... Samih Rifat Bey bundan sonra Ege denizinin adı Türkçe olduğunu ve bu kelimenin İme Sayın Egelerinden kaldığını kuvvetli teyit ve isbat etmiştir.

NAT PİNKERTON

Kan Renkli Gül

Nakleden: Ayten Devirdi

Kafasında, o esrarengiz fısıltı peyda oldu mu, herhangi bir insanın bütün sırları Justin Gray'in mal-mu oluyordu.

Justin Gray, mesleğinde ilerieyememiş, arzu ettiği şöhrete hâlâ erişememiş olmanın hüznünü tam olarak, otuz iki yaşına girdiği sene hissetti. Halbuki sihirbazlığa başlayalı on beş yıl olmuştu.

Tuttuğu yol yanlıştı anlaşılan. Aranan ve tanınan bir illüzyonist olmak için sadece büyük şöhretleri taklidetmek kâfi gelmiyordu. Bir şeyler yapmak, kimsenin bilmediği, duymadığı bir numara icadetmek, halkın aklını başından almak lâzımdı.

Justin Gray'in talih dönümü kırk yaşına rastladı. O tarihlerde, eskisiyle kıyas edilemiyecek bir mertebeye yükselmiş bulunuyordu vâkıa; ama bu bile, onun gibi ihtiras dolu bir adamın mesut sayılabilmesi için kâfi değildi.

Bir akşam, kütüphanesinde can sıkıntısıyla dolaşırken, en üst raflardan birinin köşesinde duran, köhne ciltli bir kitap ani olarak dikkatini çekti. Kitabı bulunduğu yerden indirdi.

Bu eski cilde şimdiye kadar hiç ehemmiyet vermemişti. Onu seneler evvel bir kitapçıdan tesadüfen aldığını hayal meyal hatırlıyordu.

Koltuğuna gömülüp kitabı gözden geçirmeğe koyuldu. Eon sayfa, daha dorusu en son paragraf, bir sihirbaz olduğu halde onu teshir etti. Burada şöyle deniliyordu:

«Mehtaplı bir gecede mezarlıktan kan kırmızı bir gül koparacak ve bir gümüş dolarla birlikte bir saksıya dikeceksiniz. Çiçek solmazsa şanslısınız demektir. Başkalarının zihninden geçenleri okumak iktidarınız dahiline girer.»

Justin Gray, «Safsata!» deyip geçmedi. Mehtabı bekledi, mezarlığa gitti, kan kırmızı güllerin en kırmızısını kopardı; sonra uğur parası diye sakladığı gümüş dolarla birlikte bir tahta kasaya dikti.

Esrarengiz sesi, ilk duyduğu an, bir kahvede numaralar yapmaktaydı... Ön masalardan birinde oturan kadının aklından geçmiş olanları yüzüne karşı söylediği zaman, yanında oturan erkek sert sert onun yüzüne baktı. Sonra karı koca salonu terkettiler .

Justin Gray asıl muvaffakiyete bundan sonra erişti.. Herhangi bir kimsenin en gizli düşüncelerini bile okuyabilmesi onu az zamanda, değil sade Amerika'nın, dünyanın en ünlü sihirbazı haline getirmişti.

Bir kimsenin karşısına geçip de gözlerinin içine baktı mı kafasının içinde, insan sesine benzemeyen bir ses, tuhaf bir fısıltı peyda oluyordu ve artık o insanın hiçbir sırrı kalmıyordu ki Justin Gray'in malûmu olmasın.

Büyük sihirin sahibi günün birinde evlenmek istedi. Esrarengiz kabiliyeti de en ziyade bu meselede ona yardım etti .

Tanıştığı kızlar arasında onun evlenme tekliflerini kabul edecekler pek çoktu. Lâkin kimi bunu, Justin Gray'ın parası, kimi de şöhreti için istiyordu. Yüzüne karşı bir şey söyledikleri yoktu tabii; ama onun bunu anlaması için kızların ağızlarıyla konuşmalarına hacet yoktu ki!

Nihayet Justin Gray, Genevieve ile tanıştı. Genevieve kabarelerde şarkı söyleyen bir kızdı ve Justin'den hakikaten hoşlanmıştı... Evlendiler; müşterek hayatlarının ilk iki senesi hudutsuz bir saadet içinde geçti. Sadece kötü haberlerin ajansı olan esrarengiz ses Genevieve'nin hiçbir ihanetinden bahsetmedi. Daha doğrusu, Justin'in yorgun argın eve döndüğü o uğursuz sonbahar akşamına kadar.

O akşam holden içeri girdiği zaman Genevieve'nin trençkotunu ve şemsiyesini iyice ıslak bir şekilde portmantoda gördü.

Karısını çalışma odasında buldu ve sordu:

— Dışarı mı çıktın?

Bunun üzerine esrarengiz ses ilk defa olarak Genevieve'nin ağzından konuştu:

«Acaba hakikati söylesem mi? Daha dün tanıştığım bir adamın davetini kabul ettiğimi söylersem tuhaf karşılamaz mı?»

Ama Genevieve böyle konuşmadı. Sadece:

— Biraz dolaşayım dedim; bu havada doğru değil ama, aklım esti, dedi.

Sonra yukarıya, yatak odasına çıkmak için odayı terkederken:

— Bu akşam canım yemek istemiyor, diye ilâve etti:

Justin Gray kırgın ve kolu kanadı kırık, kütüphaneye gitti. Kan kırmızı gül her zamankinden ziyade canlıydı. O zaman ilk defa olarak, bu gülün nasıl olup da seneler dir solmadığına hayret etti.

Çiçeğe elini sürdüğü zaman bir diken elini kanattı ve Justin Gray hırçınlıkla onu çekti, yıllardır dikili olduğu topraktan çıkarıp yere fırlattı. Hâlâ parıltısını kaybetmemiş olan gümüş dolar tıngırdıyarak yuvarlandı.

Sonra, uzun zamandır elini sürmemiş olduğu eski cildi eline aldı, son sayfayı çevirdi. Gözleri en son paragrafın en son satırlarından başka yeri görmüyordu.

«Gül ancak onu dikmiş olan kimse öldüğü zaman solar!»

Justin Gray yerde yatan çiçeğe baktı. Hâlâ canlı ve taze duruyordu. Sonra, hissettiği tuhaf halsizlik onu eski koltuğuna çökmeğe zorladı. .

Ertesi sabah kütüphaneye giren Genevieve'yi, yerde yatan buruşmuş, rengini kaybetmiş gülden ve kocasının koltuktaki soğumuş cesedinden başka karşılayan olmadı.

Kalp Musikisi

Çeviren : N. Yeğinobalı

Aşkım, güzelim... Erkekler için ağlamağa gelmez... Evet, biliyorum, ama ne olsa değmez. Dünyada ondan başka erkek kalmadı mı? Haydi, gözlerini sil bakalım. Şimdi patron geliverirse kızar... Müşterilere güvenmenin doğru olmadığını ilk baştan anlaman iyi oldu... Bundan sonra ayağını tetik basarsın... Bak bana... Kimseye yüz veriyor muyum şimdi?

Tabii ya... Benim de başımdan ayni şey geçti... Garsonluğa ilk başladığım zamandaydı. Senin gibi toydum hem de! Ne derlerse inanırdım... Adı Ricardo idi... Daha doğrusu öyle söylüyordu. Cesar Romero gibi bir adam. Esmer... Ona öylesine vurulmuştum ki sonra.

Bir cumartesi günü geldi. Benim masalardan birine oturdu. Ernie ile orkestra çıngene kıyafetine bürünmüşler, çılgın bir şeyler çalıyorlardı. İnsanın kanını kaynatan bir şeyler. Tam o sırada Ricardo'yu gördüm. Çalınan parça onun için yazılmıştı sanki. Yüreğim ağzıma geldi.

— «Emriniz, efendim?» diye sordum.

Cevap vermedi. O ışıklı, siyah gözleriyle hâlâ bana bakmakta devam ediyordu. Gene,

— «Ne emrediyorsunuz, efendim?» diye sordum.

Kendi kendine, «Mümkün değil... Mümkün değil,» diye mırıldandı. Galiba deli, diye düşünerek,

— «Bir şey mi dediniz?» diye sordum.

Gülümsedi. Bembeyaz, inci gibi dişleri vardı.

— «Aî buyurun,» diye mırıldandı .Bana çok sevdiğim birisini hatırlattınız da...»

Kalbim hızlı hızlı çarpmağa başlamıştı. Hislerimi belli etmemek için,

— «Ne yiyeceksiniz, efendim?» diye sordum.

Ama o beni işitmemiş gibiydi. Yüzüne ansızın bir hüzün perdesi inerek,

— «Düğünümüzden bir gün sonra öldü,» diye mırıldandı. «Zavallı Maria. Sorrento'nun en güzel kızıydı. Sizi görünce bir an... ah, sinyora... Yüzünüz, saçlarınız... ve hattâ yürüyüşünüz...» Sonra kendini topladı ve bir şeyler ismarladı. «Lütfen orkestraya benim tarafımdan rica edin... Sorrento'ya Dön şarkısını çalsınlar,» dedi. «Sadece sizin ve benim için; Maria'ya okadar benziyorsunuz ki!»

Bir mektep talebesi gibi kıpkırmızı kesildiğimi hissedersek uzaklaştım. Ernie ile çocuklar Sorrento'ya Dön şarkısını çaldılar. Harikulâde bir şarkıydı. Yemeklerini getirdiğim zaman Ricardo bir an elimi tuttu ve;

(Arkası 11. sayfada)

YARASA

18

ŞİPKERİ YAKALAMAK BU TABANCALARIN NUMARALARINI DEĞİŞTİRENİ BULMAKLA, KAÇIRILAN KIZ ARASINDA BİR MÜNASEBET Mİ VAR.
ŞİP NE Mİ EDİYORSUNUZ?
GENÇ KIZIN KARDEŞİNİN EVİ BASILDI. LARKİNDE AYNI TABANCAYI BULDUK. MARKASI ŞEKLİ HEP ÖZELİKLERİNİN AYNI.
PEKİ LARKİNİN YANINA BİR POLİS KOYA. CAĞIM. BEKÇİLER KAÇSINLAR.
ŞAKİN HA.. LARKİN BUDALA MI DAHİN POLİS OLDUĞUNU ANLAMAZ MI YANI? TAHAMMÜL BİRİNİ KOYALIM
EVET HAKKIN VAR.. AMA KİMİ KOYABİLİRİZ.
BİZİM BRÜSÜ KOYALIM. ONDAN ŞÜPHE ETMEZ.. SENİN NAZIN DA GEÇER
ARASAYI DELİĞE TIKTILAR. AL LARKİN.. SANA ARKADAŞ..
DHO.. SOSYETEDEN BİR ARKADAŞ.. İŞTE BUNU HİÇ BEKLEMEZDİM.
NE YAPTIN? KÜTÜPHANEDEN KIYMETLİ KİTAP MI AĞIR DIN?
GÜYA ZAYİF VE KİMSESİZLERİN PARASINI ALIYOR İŞTE DİYORMUŞUM. HAKİM KEFALETE BİLE KABUL ETMEDİ.. HALİMİ PEŞİN.
YA BENDEN DÜNYANIN PARASINI İSTEDİLER BİRAKMAK İÇİN..
AMA YOK.. BEN BURA DA GÖRÜNÜ TÜKETEMEM KAÇACAĞIM
YAA.. BAK BU FİKRİN HOŞUMA GİTTİ
ÇITLAT BAKALIM DELİKANLI BURADAN NASIL TÜYE GEÇSİN BENİ DE GÖTÜR EMİ?
BİLMEM.. ŞİMDİYE KADAR KİMSEYE SÖYLEMEDİM
HAYDİ GERİNME SÖYLE.. BEN BURALARA ÇOK GİRDİM ÇIKTIM BELKİ BİR FİKRİM OLABİLİR.
OLMAZ.. YAKAMI BIRAK. SÖYLEMEM.. HAYSİZ SEN DE..
HAH HAH.. HA.. BIRAKIN GÜLEYİM.. AH HAH HA... BEN HIRSIZ.. YA SEN... BAL GİBİ YANKESİCİ.. BURA YA NAMUSLU İNSANLARIN ATILACAĞINI MI SANIYORSUN?
BU NE.. GÖZYAŞARTICI İLACIN EN KESKİNİ!..
ALİ ŞUNLARI ZIKIMLANIN. ANLAŞMAZSA BEN ZIYDEDİM
ANLA. BİRİZ AN LAŞMA. YİZSANA NE!
GAZ TE SIRINI. SÖS. TERDİ. YÜRÜ.
VAY CANINA.. BUR NUMUZA PAMUK TIKAMAŞAYDIK. BİZ DE DEVRİLİP KALACAKTIK. AMA KESKİNMİŞ.. İŞTE BU PEK ENFES OLURDU.
LARKİN NUMARAYI YUTTU. ŞUNLARA RAHAT KAÇABİLMELERİ İÇİN BİRAZ DAHA FIRSAT VEREYİM. KOMİSERE DE TELEFON ETMELİ..
İŞTE.. YENİ FARKINA VARDILAR. KOŞ..
YOLLAR KAPALI.... EN İYİSİ ŞU NEHİRİ YÜZEREK GEÇELİM.
204
BU BİRADA BİLİSLERİN EVİNDE
ALO ALLO.. NESRİYATIMIZI MÜNHA BİR HABER VERMEK İÇİN KESİYORUZ LARKİNLE BRÜSYAN HAPİSHANEDEN KAÇTILAR.
NE?
BU BRÜS HAKİKATEN SUÇLUMU ARAŞTIRMALIYIM?
YARASANIN KENDİSİ OLAN BRÜSYAN GEÇEYİ ELE GEÇİREBİLECEK Mİ?

MANDRAKE

8

BUNCA SENELİK MESLEK HAYATIMDA BU KADAR ACAYİP BİR İDDİA DUYMADIM..

KIZ HÂLÂ ARKADAŞLA KAÇIRILDIĞINI İDDİA EDİYOR.

HÂKİM MAHKÛMİYET KARARI VERECEK Mİ?

SİZ RASATHANE AS. TRONUMUSUNUZ.. BAYANIN SÖYLEDİKLERİNİ İSPAT EDECEK DELİLİNİZ VAR MI?

EVET.. TELES KOPLA BİR HAVA GEMİSİ GÖRDÜM. UÇARKEN FOTOĞRAFINI ÇEKTİM.

BU FOTOĞRAF BELKİ AS. TRONOMLARA BİR ŞEY İFADE EDER. AMA BANA HİÇBİR ŞEY SÖYLEMİYOR. BEN SADECE BİR KAÇ BENEK GÖRÜYORUM.

ÖYLESİNE KARIŞIK BİR İŞ Kİ.. BU FOTOĞRAF JÜRİYE DE BİR ŞEY ANLATAMAYACAK.

GÜNLER GEÇİYOR.. SOĞUK SİYAH BOŞLUK İÇİNDE..

İYİ Kİ ARTIK UÇMUYORUZ.. İŞTE YİNE EKMEKLE SÜGELİYOR

GALİBA SUN'Î BİR CAZİBE TERTİBATI YAPTILAR. BU YİYECEKLER DE ACAYİP FAKAT İYİ ŞEYLER. ACABA NEREYE GİDİYORUZ. NE ZAMAN VARACAĞIZ?

ABDULLAH ŞU KARŞIKA YERE GİDİYORUZ. EĞER COĞRAFYA DERSLERİNİ UNUTMAMIŞSAM GALİBA BU SEYYARE..

ZÜHRE SEYYARESİDİR..

ONBİNLERCE METRE SÜREN BULUT TA. BAKASI YOLCUĞUNDAN SONRA ZÜRİA'E İNİYOR.

—ARKASI VAR—

AŞK YAŞIYACAK

HA KIZIN BİRİ SENİNLE KONUŞMAK İSTİYOR.

KİMMİŞ.. BENİ RAHAT BIRAKSINLAR.

21/1

HAPİSHANE HAYATI JESSİ CALVERİ HAŞİNLEŞTİRMİŞTİ.

HAYDİ.. FAZLA NAZ İSTEMEZ. BARBARANIN YANINA GİDECEKSİNİZ. SİZİNLE KONUŞACAK

YA.. DEMEK BANA BARBARA'YLA KONUŞMAK ŞEREFİ VERİLİYOR?

BENİ ÇAĞIRTMAKSINIZ. NE ZAMANDANBERİ SANIKLARI İSTİCVAP ETMEK SELÂHİYETİ VERİLDİ SİZE?

JESSİ.. BEN SİZLERİ KURTARMAK İÇİN BU MESELENİN HALLİNE ÇALIŞIYORUM. BANA BİRAZ CİDDİ DAVRAN

ONUNLA EVVELCE DE BULUŞURDUK. NESELİ BİR ADAMDI. BOL PARA HARCARDI. PARAYI NEREDEN BULDUĞUNU BİLEMEZDİM. SON DEFA İŞİ BOZUK GİTTİ

NE DEMEK O?

KUMARA ÇOK DÜŞKÜNDÜ. OYUNDA KAYBETMİŞ VE METELİKSİZ KALMIŞTI. FAKAT NE YAPTI YAPTI. 24 SAAT SONRA YİNE BULDU BULUŞTURDU.. ACAİP BİR TİPTİ.

KALVER BARBARANIN YANINDA

HAKİKATEN ACAİP. LİANA DA ONU KENDİNE SADIK SANIYORDU. GELDE ŞU ERKEKLERE İNAN

204/1

JESSİ KALVER GİTTİKTEN SONRA BARBARA SÖYLENMEĞE BAŞLADI.

SANKİ KADINLARA ÇOK İNANILIR.

SİZ MİSİNİZ. HAKİKATEN İNTİKAMA VARDI

BARBARANIN BU KONUŞMASINI AVUKATI YARIDA KESTİ.

-ARKASI VAR-

MUTABIK MIYIZ AZIZIM?
BANA İTİMAD EDEBİLİRSİN BARBARA.. FENA FİKİR DEĞİL.. İKİ ÜÇ GÜNE KADAR BİR-ŞEYLER SÖYLİYEBİLİRİM..
21/2
YAMAN KADIN DOĞRUSU ŞU BARBARA...!
NASIL? YENİ BİR HABER VAR MI? NEDİR BU GELİP GİTMELER
BEN NE BİLİRİM.. BİZE BİR ŞEY SIZDIRIRLAR MI?
AMA SEN EFENDİ ÇOCUKSUN.. BİL-DİĞİM BİR ŞEY VAR.. BARBARA CANİBA-BARBARA.. YİNE BARBARA HA?!
MESELEYİ ÇÖZMÜŞ AMA ESASINI BEN DE BİLMİYORUM.
FAKAT BARBARA İÇİN HİÇ TE FENA DÜŞÜNMEMELİYİM. KÖTÜ KIZ OLSAYDI LUCIANA'YA YARDIM ETMEZDİ
BAY BLOCHER KOMİSERİ TEHDİT ETTİLER.. KENDİSİ
YA.. BİZ DE BUNU İŞİTİYORDUK ZATEN
ERTESİ GÜN KARAKOL HEYECANLI BİR GÜN GEÇİRDİ
ARKASI VAR.
KOMİSER LÖKEK'İ SOLGUN VE BİTKİN BİR ŞEKİLDE İÇERİ SOKTULAR. LÖKEK KENDİ BÜ-

BİR KADIN VURULDU!

Yazan: Kemalettin Tuğcu

No: 4

— 5 —

Arif Bey Adnanın muhakemesinde hazır bulundu. Bütün günü aç geçiren ve sinirleri bozuk bulunan delikanlı birden kendisini toplamıştı. İki garson, bir şoför aleyhinde şehadet ediyor ve onun, bahçenin duvarına dayanıp beklediğini bildiriyorlardı. Fakat bir başka şahit Samiyenin etrafını birkaç kişinin aldığını ve kadını bir otomobile atmağa uğraştıklarını, onun şiddetle mukavemet ettiğini, haykırdığı zaman vurduklarını anlatıyordu.

Adnan bütün sözleri bir bir dinledikten sonra bir diyeceği olup olmadığı sorulduğu zaman sesi yine titreyerek cinayetin kaçtı işlendiğini sormuş ve cevap alınca şöyle söylemişti:

— Benim bu kadınla bir alâkam yok. Kendisini tanımıyorum. Öldüren ben değilim.

Numan usta, ev sahibi kadın, Hüsamettin ve diğer dört arkadaşı Adnanın lehine şehadet etmişlerdi. Bilhassa Hüsamettin onu davete zoria getirdiklerini, böyle eğlencelerle ünsiyeti olmadığı ve yalnızlığı sevdiği için çıkıp gittiğini anlatıyor, onun felâketinden kendisini mesul tutuyordu.

Belki tahkikat icabı, Adnan ikametgâhına rapten tahliye edildi. Numan ustanın yanında çalışabileceği anlatılarak celse tatil edildi.

Okuyucu Samiyenin yaralarının bir tehlike arzetmemesi ve bir aylık bir bakımla iyi olacağı Adnanı çok memnuniyet etmişti.

İki gün içinde gerek atölyeye gerek eve birçok arkadaşı geldi. Bunların içinde Hüsamettinin kaynpederinin gönderdiği bir de avukat vardı.

Üçüncü gün bir pazara rastlıyordu. Adnan yine Cerrahpaşaya gitti. Kendisine hiçbir müşkülât gösterilmedi. Fakat bir aralık, koğuşa nakledilen Samiye yine hususi bir odaya alınmıştı. Vehbi Bey ve bir sivil komiser dışarıdan odayı görecek ve konuşanları işitecek yerlerde bulunuyorlardı.

Yüzü duvara dönük yatan Samiye, ziyaretçiyi haber alınca kendisine bakan hemşireden yalnız bırakmasını rica etmiş ve ayakta duran Adnana:

— Orada yapamadığınız işi burada tamamlamağa mı geldiniz Adnan Bey? demişti.

Adnanın yüzü kâh sararıyor ve kâh kızarıyordu. Kadın hıçkırarak ağlamakta idi:

— Benim muhabbetime, hattâ senin için çektiklerime böyle mi mukabele edecektin? Ölüp te kurtulamadım. Bu yaralar kapanır, lâkin kalbime açtığın yara asla iyi olmıyacaktır.

Adnan tutuk, titrek bir sesle konuşuyordu:

— Sizi ben vurmadım Samiye Hanım.

— Siz vurmadınız öyle mi? Peki ne diye hastahaneye gelerek ölüp ölmediğimi anlamağa kalktınız?

— Son vazifemi yapacaktım.

Odanın ortasına kadar ilerledi, durdu.

Öldünüzse cenazenizde bulunacaktım. İyi olacağınız umulmuyorsa bunu öğrenip çekilecektim.

— Benim gibi âciz ve zavallı bir kadın aldanır. Fakat adliye ve hâkimler aldanmazlar. Şunu da biliniz ki ben sizi asla ele vermiyeceğim.

— Size ben vurmadım diyorum.

— Beni kim ve ne için öldürmek istiyecek?

— Onu bilmem. Belki de sizi sevenler, sesinize âşık olanlar vurmuştur.

— Senden daha yakın, benimle senin kadar alâkadar kimse yok. Belki cezasız kurtulmanın çaresini bulursunuz. Fakat, eğer mahkûm olursanız bunu Samiyeden bilmeyin. Samiye beni Adnan vurdu diyemez. Bunu derse yüreği parçalanır.

Bu söz Adnanı ağlatmıştı. Arkalıksız yüksek tabureye ilişmişti. Avuçları yüzünde ağlıyordu. Sararmış ve solmuş olan kadın çarpıntılar içinde seslendi:

— Pişman oldun değil mi Adnan. Pişman oldun değil mi yavrum!

Ötekî hıçkırıklar içinde kısık kısık:

— Pişman oldum, evet. Amma ne yapayım gururum, çektiklerim beni bütün bunlara mecbur etmiştir, diyordu.

Kadın baygınlıklar geçiriyordu. Hemşire içeriye girdi. Adnanı çıkarttılar. O zaman Vehbi Bey ve sivil komiser kollarına girdiler:

— Aramızdaki karşılıklı aşkın tesiriyle böyle bir cinayete giriştiğini tavazzuh etti yavrum. Eh, ne yaparsın gençlik çılgınlıklarıdır bunlar. Bazen olur.

Bunu söyliyen Vehbi beydi. İyi yüzlü ve tatlı, mağmum bakışlı delikanlıya acıyordu. Adnan tamamiyle şaşkındı. İki memur arasında adliyeyi boyladı. Sorgu hâkiminin karşısına bir daha çıktı. Ve oradan ceza evini boyladı.

Dört gün sonra ikinci mahkeme oluyordu. Hâdise derlenip toparlanmış delikanlının aşk ve kıskançlık yüzünden böyle bir çılgınlık yaptığı belirtilmişti. Kendisine suç arkadaşları sorulduğu zaman ağzını açmadı. Sadece:

— Ben öldürmedim. Bir şeyden haberim yok, diyordu.

Temyiz hakkı verilerek iki buçuk yıla mahkûm oldu. Koridorda arkadaşları cirafını almış, kendisini mutlaka kurtaracaklarını söylüyorlardı.

— 6 —

On beş günlük bir karantinadan sonra asıl koğuşlara alınan Adnan için acı ve ıstıraplı bir hayat başlamıştı. Bir çaresini bularak hemen her gün ziyaretine geliyorlardı. Bu yüzden içerideki kanlı kaatiller ve sabıkalılar onu yadırgıyor, kızıyor, türlü türlü isim takıyorlardı .

Adnan ilk bir iki gaceyi büyük korkularla geçirmiş ve şaşkına dönmüştü. Fakat sonradan bütün hayatının boyunca devam eden ıstırap ona bir ataklık verdi. Herkesle kavga etmeğe kızardı. Hapishane hayatı onu hazmedecek ve o içerideki hürriyetsiz insanların kinlerine, cemiyet ve ahlâk düşmanlıklarına ortak olacak gibiydi.

Bir iki defa, yanına bir mahkûm daha katarak bileğine kelepçeyi vurup adliyeye götürmüşlerdi. Mahkemesi devam eden mahkûmlar içinde tek g'den varsa, onu, kaçmasın diye bir başkasını bilek bileğe bağlıyorlardı .

Mahkûmlar iki taraflıydı. Bir kabadayının karşısına bir başkası çıkıyor ve bunlar yanlarına taraftar alıyorlardı. Daima mücadele halinde bulunan bu insanlar, ellerine geçirdikleri demirlerden bıçaklar, şişler yaparak silâhlanıp birbirlerinin kanlarını içmeğe hazır bulunuyorlardı.

Bu korkunç, ahlâksız ve çirkin tipler delikanlıyı son derece sinirlendiriyor, bütün fenalıklarına sebep olarak onları görüyordu.

Müddeti içinde, Numan ustanın ısrariyle bir temyiz lâyihası yazdırarak göndermişti. İlk defa olarak kendisini müdafaa etmek için kafasını zorluyor ve bu fecaat yuvasından bir an evvel kurtulmak istiyordu.

Hep birbirine benziyen günler ve geceler geçiyordu. Müthiş bir can sıkıntısına yakalanan delikanlı, bir gün içerideki korkunç bir kavgaya şahit olmuştu. İşi azıtan sabıkalı mahkûmlardan birisi rakibini bir köşeye sıkıştırarak barsaklarını deşmiş ve kendisini tütmağa çalışanların bir ikisini daha yaralıyarak genç ve cahil bir mahkûm olan bir şoförü de temizlemek istiyen kabadayıya karşı onu müdafaaya kalkışmış ve kanlı bıçağıyle üstüne atılan adamı bir tek yumrukla kanlı taşların üstüne sermişti.

Bu yüzden iki defa adliyeye kadar gitti. Hâdisenin şahidi idi. Her şeyi olduğu gibi anlattı. Kabadayının cezası iki misline çıkarıldı. Öteki rakip hastahaneye kaldırılırken öldü. Hapishanede sinirli bir ikisinin kanı akınca bir müddet için sakinleşiyorlardı.

Fakat idare Adnanın hayatının tehlike içinde olduğunu biliyordu. Onu gündüzleri katiplik gibi bir vazifeye aldılar Geceleri de bir başka koğuşta yatıyordu.

(Arkası var)

Kalp Musikisi

(6. sayfadan devam)

— «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı .

Artık bulutların üzerinde geziyor gibiydim. O iri, siyah gözleri daima üzerimde, hissediyordum. Ricardo yemeğini bitirip gidecek diye yüreğim ağzıma geliyordu. Nihayet bana işaret etti. Bakışları gene mahzunlaşmıştı.

— «Lûtfen beni patronunuza götürün» dedi.

Yüreğim ağzıma gelerek, «Ne oldu?» diye sordum.

Başını utançla iğerek, «Cüzdanını unutmuşum,»

Hemen tabağının altına biraz para sıkıştırdım. Dehşet içinde bana bakarak,

— «Yok, yok, çok naziksiniz, sinyora, ama kabul edemem,» dedi. «Lûtfen patronu çağırın. Ona her şeyi anlatırım.»

— «Çok rica ederim bunu borç sayın,» dedim. «Başka zaman ödersiniz.» Sonra kurnazca bir numara çevirerek, «Çarşamba günleri öğleden sonra izinliyimdir.» diye ilâve etti.m.

Gözlerimin içine bakarak gülümsedi:

— «Pekâlâ, küçük meleğim. Çarşamba günü öğleden sonra saat üçte Cirano meydanındaki saatin altında seni bekliyorum. Bir sinemaya gideriz. Sonra bir yerde yemek yeriz...»

Çarşambayı nasıl iple çektiğimi tahmin edersin.

Üçe çeyrek kala saatin altındaydım .Saat üçte etraftakiler tuhaf tuhaf bakmağa başlamışlardı. Saat üçü on geçti ama görünürlerde kimse yoktu... Yirmi geçe fenalaşmağa başladım. Saat üç buçukta ağlamaklı olmuştum. Öfke içinde oradan uzaklaşıp bir sinemaya girdim. Bir komedi filmi vardı. Herkes kahkahadan kırılıyordu ama benim gözlerim yaş içindeydi. Filmin sonuna kadar beklemeyip dışarı çıktım. Serseri gibi sokak sokak dolaşmağa başladım.

Nihayet oturup bir yerde yemek yemeğe karar verdim. Burası şehrin tanımadığım bir parçasıydı. Şöyle sakin, kibar görünüşlü bir lokanta seçerek içeri girdim. Pencereye bakan bir ufak masaya oturdum. Listeye göz gezdirirken arkamdan bir ses;

— «Ne emrediyorsunuz, hanımefendi?» diye sordu.

Başımı kaldırıp baktım. Ricardo garson elbisesiyle karşımda duruyordu. Derhal çantamı alarak ayağa kalktım .

— «Lûtfen orkestraya rica edin, Sorrento'ya Dön şarkısını çalsınlar,» dedim. «Sadece senin ve benim için... alçak!»

ATMACA REİS

36

VE KAFİLE KÖPRÜYÜ GEÇİP DIŞARI ÇIKTI.

BARUT DOLU ARABAYI NE YAPACAK SIN?

BİLİYORSUN YA.. BİR NEHİR GEÇECEĞİZ. KÖPRÜYÜ GEÇİNCE UÇURACAĞIM. ARKAMIZ DAN GELENLER BİZİ TAKİP EDEMESİN

KÖPRÜNÜN ÜSTÜNE GELİNCE..

SEN İN.. SEN DE İN SAND. BARUTDA ATEŞLİYECEĞİZ

SAND İNAD ETTİ VE AŞAĞI İNMEK İSTEMEDİ

AFERİN.. UĞRADIĞIN BU HALDEN SONRA YAŞAMAK İSTEMİYORSUN HA

HAKİKATEN ONU ÖLDÜRMEK Mİ İSTİYORSUNUZ?

HAYIR EFENDİM.. ATEŞLEDİĞİMİZİ GÖRÜNCE İNMEĞE KARAR VERECEK.

TAM BU SIRADA KENDİLERİNİ TOPARLIYAN SARAY MUHAFIZLARI TOPLA ATEŞ EDERLER.

VE İLK MERMİ ARABANIN ÜZERİNE DÜŞEREK ONU BERHAVA ETTİ.

VAY CANINA.. HERİFİN PARÇASINI BİLE BULAMAYIZ ARTIK.

HALBUKİ SULTAN İNFİLÂK NETİCESİNDE ELLİ METRE ÖTEYE FIRLAMIŞ VE SARAYA DOĞRU KOŞMAMA BAŞLAMIŞTI.

SEN ALLAHIN BÜYÜKLÜĞÜNE BAK.

BİZ DE SANDI BAĞIŞLIYALIM. ANGELİKA BİZE YETER..

ANGELİKANIN AĞZINDAKİ TIKAÇ ÇIKARILINCA

HAYDUTLAR CANİLER.. HADİS HANE KAZINLARI

EWELİYATINI ANLATMANA LÜZUM YOK..

ARKASI VAR

Kitap Sandığı

Yazan: F. Demiray

Sabri heyecanından bir yerde duramıyordu. Rengi, iki günden beri, hep kırmızıydı. Ne yeme, ne de içme. Gözlerine uyku da girmiyordu.

Amcası Talha Beyden kızı Dilârayı iki defa istemiş, bir defasında da annesiyle istetmiş, fakat hep ters cevap almıştı. Hattâ hakaret etmişti amcası:

— İki paralık memur, insan Dilârâ gibi bir kızı almak için milyoner olmalı.

Sabrinin ciğerine işlemişti bu lâkırdı. Fakat Dilârâ cidden güzel bir kızdı. Mavi göz, sarı saç, pembe beyaz ten...

Biraz, hattâ çok şımarık ve nazlıydı amma kahrı çekilirdi doğrusu. Yalnız annesi Güzide Hanım:

— Sabri, sen bilirsin amma oğlum, demişti. Bu kız seni çok üzer. Bir kere varlığa alıştı. En kötü elbisesi yüz liralık. Sen bunu yılda bir yapamazsın. Sonra her gün gezme, her gün toplantı...

Sabri söz söyletmiyordu:

— Mecburum almağa, ben de biliyorum çok sıkılacağız, fakat mecburum.

Bu mecburiyet neden ileri geliyordu acaba. Bir gün, bir bayram günü, kütüphane odasında öpüştüğü için mi?

Fakat Dilârâ şimdi şüpheli bir kızdı. Adnan isminde genç bir mü-

hendisle sık sık geziyordu. Delikanlı hem zengindi, hem de spor bir otomobili vardı.

Buna rağmen, son görüştükleri gün, yine kütüphane odasında onu kendisine kaçmağa ikna etmişti. Sözde o gün amcasının kütüphaneyi tasfiye ederek başından savmağa çalıştığı kitapları görüp almağa gitmişti.

Bu kitaplar ve eski gazeteler için amcası bir de büyük sandık vermiş ve:

— Adam yolla kaldır şunları, demişti.

Dilârâ bu sandığa girecek ve arabaya konunca Aksaraydaki eve getirilecekti. Göz hapsi altında bulundurulan kız böylece kaçmış olacaktı.

Sabri Mebrureye sık sık tenbih etmişti:

— Sen benim sırdaşımsın Mebrure. Sandığı alt, üst etmemelerine dikkat et. Zaten bizim Tahir ağa ile bir arkadaşı gelip alacaklar. Onlar da tenbihli. Gazetelerin bir kısmını çıkartırsınız. Dilâraya göre yer açılır. Neye öyle dolu dolu bakıyorsun? Sen bana bu iyiliği yapmıyacak mısın? Heyecanlısın da ondan mı? Sakin ol: Senden kimse şüphe edemez. Dilârânın rahatsız olmaması için etrafına küçük yastıklar koy. Sandığın kenarında, kapağında delikler var. Havasızlıktan korkmaz. Utanma Mebrure. Dediklerimi yapacaksın değil mi?

.....

Sen kızı vermezsin ha... İşte böyle alırlar adamın elinden. Nihayet ne yapabilecek? Dava edemez ya. Mahkemelere düşmek istemez.

Şu Mebrure hakikatli kızdır doğrusu. O da amca kızı. Fakat fakir amcacık onu dünyada on parasız bırakarak öldü. Sağlığında kimseye minnet etmez, kıt kanaat geçinirdi amma ölünce büyük amca yanına almıştı.

Mebrure orada bir orta hizmetçisi yerine geçmişti. Para taşıp döküldüğü halde Dilârânın eskilerini giydiriyorlardı ona.

Güzide yengesini yalnız görünce bütün çektiklerini ağlıya ağlıya anlatır, derdini dökerdi. Bu kadar ıstırap içinde nasıl verem olmuyordu bu kız.

.....

Sabrinin gözü sokakta ve kulağı kiristeydi. Araba sesi bekliyordu. Acaba son dakikada bir aksilik çıkmış mıydı? Ya amcası «Ba-

kalım» içine yanlış bir şey koymasınlar,» diye bakmağa başlamışsa.

Sabri soğuk terler dökülüyordu.

Fakat işte, köşeden doğru tekerlek tıngırtıları belirdi. İşte araba sokağa girdi. Tahir ağa ile arkadaşı arabanın üstündeki tahta sandığa oturmuşlar, sigara içiyorlar.

Sabri:

— Geldiler anne, diye haykırdı.

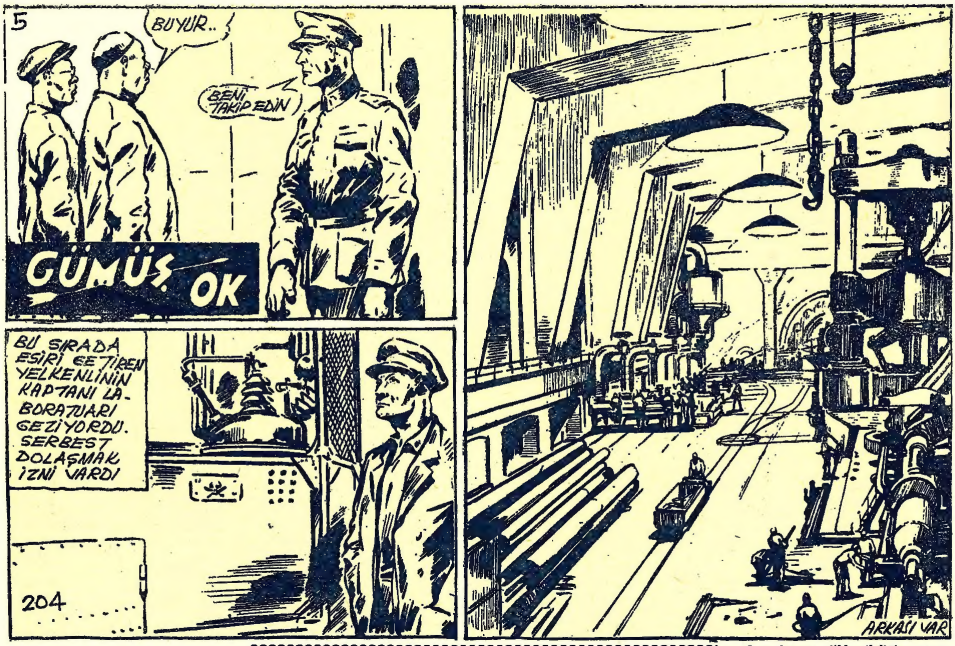
Koşarak merdivenleri inip kapıya çıktı. Araba kapının önünde durmuştu. Arabacı hayvanların kulaklarını çekiyor, sonra yem torbalarını başlarına geçiriyordu.

Tahir ağa atlamış, arkadaşlarının yardımiyle sandığı kenara çekmişti. Sabri:

— Aman dikkat, diye haykırdı. Biliyorsun ya, kırılacak cşya var. Sonra sakın yana devirmeyin.

(Arkası 14. sayfada)

BİNBİR ROMAN
Her hafta uçsuzbucaksız bir hikâye ve zengin resimler
ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. No. 38 İstanbul
ABONE: Yıllığı (52 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira
Sahibi: TAHSİN DEMİRAY
Yazı işlerini fiilen idare eden:
CELAL DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

KİTAP SANDIĞI

(13. sayfadan devam)

Kulplarından tutup ağır ağır indirin. Yine öyle alacağız içeriye.

Tahir ağa başını sallıyordu:

— Sen merak etme bey. Kitap milleti ağır olur emme biz bunca senelik göç taşımıştık. Bunlar ufak işler.

Sabri heyecandan boğuluyordu. Yukarı kattaki küçük oda kız için ayrılmıştı. Evin en iyi eşyasını oraya taşımışlar, ayrıca tatlısı, tuzlusuyla yemek yapmışlardı.

Kitap sandığı bin ihtimamla merdivenlerden çıkartıldı. Güzide hanım bile tutmağa çalışıyordu. Nihayet Sabri titreyen eliyle hamallığı verdi:

— Şu da bahşiş. Haydi güle güle Tahir ağacığım.

Hamallar merdivenleri gıcırdatarak indiler. Sokak kapısı kapandı. Güzide Hanım bile odadan çıktı.. Sabri titreyen elleriyle anahtarı kilide soktu. Kapağı açarken az daha tıkanacaktı. Kapağın altında yumulmuş, ufalmış bir vücut görünüyordu. Genç adam titreyen elini çekinerek uzattı ve okşadı:

— Dilâra, hayatım.

Sandıkla gelen genç kız doğrulduğu. Karışık saçlar altında kıpkırmızı bir yüz belirdi. Sabri bir çığlık koparttı:

— Mebrure, sen...

Genç kız, avuçları yüzünde, hıçkırıyordu:

— Dilâra otomobille gezmeğe gitti. O serveti, o rahatı bırakıp buraya kaçmanın bir budalalık olduğunu söyledi bana. Ben de düşündüm, birdenbire çok üzülecek sin. İşte onun için ben geldim Sabri..

YOLCU

Nakleden:
M. RONA

Jane Davies dalga dalga kahverengi saçları omuzlarına kadar inen, çekik yeşil gözlü, ufacık tefecik, nefis bir kızdı. Jane Davies aynı zamanda meşhur bir pilottu. İngilterede yük tayyarelerinde pilotluk edenler arasında onu tanımıyan yoktu. Zira Jane yalnız yeğâne kadın yük tayyaresi pilotu olmakla kalmıyordu. Aynı zamanda pek hünerli bir pilottu ve mesleğine de âşıktı.

Güzel bir kız olduğunu söylemiştik. Bir çok hayranları vardı. Yalnız bu hayranlardan hiçbiri onun sevgisini uçuş merakı gibi bir rakiple paylaşmağa ve ikinci plânda kalmağa razı olmuyorlardı. Jane ise hiçbir erkeği pilotluktan vazgeçecek kadar çok sevemiyordu.

Nihayet Jimmy Nolan onu tayyaresiyle birlikte kabul edecek kadar sevdi. Daha doğrusu:

— "Kadın milleti kadife gibidir, tüylerini ters taraftan okşamağa gelmez!" diye düşünüyordu. "İlk önceleri tayyarecilik yapmasına müsaade ederim, sonradan nasıl olsa, çoluğa çocuğa karışınca kendiliğinden vazgeçer!"

Böylece Jimmy Nolan ile Jane Davies evlendiler. Jane kocasına gün geçtikçe daha fazla bağlanıyordu ama tayyarecilikten vazgeçmek emareleri göstermediği de yoktu!

Nihayet doktor onun hamile olduğunu söyleyince Jimmy sevindi: "Artık herhalde şimdi havalarda uçmaktan vazgeçer!" diye düşünüyordu. Birkaç gün sonra meseleyi karısına açtı.

— "Sevgilim, artık uçuş yapmaktan vazgeçsen iyi olur," dedi.

Jane çekik ceylân gözlerini iri iri açtı.

— "Hani uçmama mâni olmıyacaktın, Jimmy?"

— "Mâni oldum mu?' Ama madem ki çocuğun olacak bundan sonra..."

Jane hemen, "Hamileliğim uçuş yapmama kat'iyen mâni değildir!" diyerek onun sözünü kesti.

Jimmy aile doktoruna baş vurdu ve doktor Jane'ye uçuş yapmamasını tavsiye etti. Ama Jane doktoru da dinlemedi.

Bir tek gaze kalıyordu. Ertesi gün biçare Jimmy yük tayyare bürosuna gitti ve müdüre her şeyi anlattı. Müdür anlayışlı ve iyi bir adamdı.

— "Pilotluk nizamnamesinde maalesef hamile kadınların uçuş yapmalarını meneden bir şey yok," dedi. "Herhalde kimse bu hususu düşünmemiş olsa gerek. Ama üzülmeyin, Mr. Nolan, ben sizin bu müşkülünüzü halledeceğim!"

Sahiden de daha ertesi akşam Jane tayyarecilikten atıldığını söyliyerek üzüntü içinde döndü. Müdür nizamnameyi iyice tetkik ederek onu işten el çekmeğe mecbur edecek bir madde bulmuştu. Bu maddede şöyle deniyordu:

"Yük tayyarelerinin yolcu taşıması kat'iyen yasaktır!"

— «Sevgilim, artık uçuş yapmaktan vazgeçsen iyi olur.»

AŞK İHTİRASTIR

LARRY DELİ GİBİ ÇIRPINDI, BAĞIRDI. NİHAYET İKİ AMERİKAN TAYYARESİNİN ADAYA DOĞRU GELDİKLERİNİ SEVİNÇLE GÖRDÜ.

26/1

PİLOTLAR LARRY'NİN HEMEN ÜSTÜNDEN UÇTULAR.

BİR AMERİKALI.. HEM DE TAYYARECİ.. HABER VERELİM.

FAKAT LARRY'Yİ YALNIZ AMERİKALI TAYYARECİLER GÖRMEMİŞTİ. DÜŞMAN DÜRBİNÜ DE ÜZERİNE ÇEVİRİLMİŞTİ.

İKİ TAYYARE ADANIN YERİNİ İYİCE TESPİT ETTİKTEN SONRA ŞİMALE DOĞRU UÇTU..

VE JAPON HÜCUM BOTU ADAYA DOĞRU YOL ALDI. KİMSE JAPONLARIN YAKLAŞTIĞINI GÖRMEMİŞTİ.

ÇEVRİ TARAYAN BİR HÜCUM BOTU ADAYA YAKLAŞTI.

ADADA AMERİKALILAR VAR. HERHALDE GÖNÜLLÜ DEĞİLLER. GİTMEDEN BİR TEMİZE ŞUNLARI HAVALE EDELİM

204/1

BİNBİR ROMAN

KÜÇÜK ADADA HERKES AMERİKAN TAYYARELERİNİ GÖRMÜŞTÜ.

FRANK.. FRANK.. GÖRDÜN MÜ? İKİ AMERİKAN TAYYARESİ GEÇTİ.. ÖYLE KORKTUM Kİ.. GİTMİYECEKSİN DEĞİL Mİ? BENİ BIRAKMIYACAKSIN DEĞİL Mİ?

İKİ AMERİKAN TAYYARESİ Mİ? EMİN MİSİN TULEA?

AH FRANK.. GÖZLERİN SEVİNÇTEN IŞILDIYOR. BU BENİM İÇİN FELÂKET BAŞLANGICI.. HİSSEDİYORUM.. GİDECEKSİN.. BENİ BIRAKACAKSIN.. YEMİN ET.. YEMİN ET GİTMİYECEĞİNE YEMİN ET FRANKİ..

FAKAT TULEA.. NEYE HEYECAN LANIYORSUN?

BU SIRADA LARRİYİ GÖREN JAPONLAR ADAYA BİR ÇIKARMA YAPTILAR. BİR MİKTARLI GELENLERİ GÖRDÜ..

KOŞA KOŞA KÖYE BU KARA HABERİ ULAŞTIRDI.

JAPONLAR.. JAPONLAR.. GELİYORLAR....

DELİKANLI HEMEN KÖYDEN UZAKLAŞ.. YOKSA BU HERİFLER HEPİMİZİ SIRADAN GEÇİRİRLER..

HAKKIN VAR WUPUHU.. GİDİYORUZ. HAZIRMISINLARI..

HAZIRIM..

FRANK TAM AYRILACAĞI SIRADA TULEA KOLLARINA ATILDI.

FRANKİ. ADAYI TERKETME.. BİR YERE GİZLEN.. JAPONLAR DURMAZ GİDERLER.. YİNE GELECEKSİN DEĞİL Mİ SEVGİLİM..

GELECEĞİM YAVRUM.. SÖZ VERİYORUM..

ARKASI VAR